

Vlaams
Parlement

stuk **1457** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 31 januari 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van de wet van 5 juli 1956
betreffende de wateringen,
van de wet van 3 juni 1957
betreffende de polders,
van de wet van 28 december 1967
betreffende de onbevaarbare waterlopen,
wat betreft de integratie van toestemmingen
en machtigingen in de stedenbouwkundige
vergunningverlening
en tot wijziging van het decreet van 8 mei 2009
houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen,
wat betreft de regeling betreffende de achteruitbouw-
strook en de nog niet gerealiseerde rooilijn

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	15
Advies van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen	21
Advies van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed	25
Advies van de Raad van State	31
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen	39
Ontwerp van decreet	45

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Algemene toelichting

In de aanbevelingen van de commissie-Sauwens en de commissie-Berx, alsmede in de visienota van de Vlaamse Regering wordt voorgesteld om te onderzoeken om zoveel mogelijk sectorale machtigingen, toestemmingen, afwijkingen en vergunningen te integreren in de stedenbouwkundige vergunning. Voor een aantal van deze ingrepen is een decretaal initiatief nodig.

Dit decreet wil daaraan uitvoering geven. Tegelijkertijd worden een aantal kleine correcties in het Rooilijnendecreet doorgevoerd.

Over het voorontwerp van decreet werd advies uitgebracht door:

- de Mobiliteitsraad, dit op 29 maart 2011;
- de Raad van State, dit op 7 april 2011;
- de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO), dit op 30 maart 2011;
- de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad), dit op 28 april 2011.

De Mobiliteitsraad stelde geen strategische bemerkingen te hebben over de in het voorontwerp opgenomen wetswijzigingen.

De geformuleerde bemerkingen van de andere raden worden besproken in de artikelsgewijze toelichting bij de artikelen waarop de bemerkingen betrekking hebben.

Algemeen vroeg de SARO zich af of met dit decreet alle sectorale machtigingen en bindende adviezen worden geïntegreerd. Er wordt gestreefd om bij decreet alle machtigingen die decretaal voorgeschreven zijn maximaal te integreren.

2. Artikelsgewijze toelichting

De Raad van State vroeg in haar advies nr. 49.399/1 van 7 april 2011 om het opschrift van het ontwerp aan te passen. Hieraan werd tegemoetgekomen.

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 2

In de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, wordt in de artikelen 81, 82, 83 en 84 geregeld dat de wateringen over vergunningen van de Koning (thans Vlaamse Regering) of de deputatie moeten beschikken vooraleer bepaalde werken aan waterlopen uit te voeren. Deze artikelen zijn overbodig. Ingrijpende werken zijn stedenbouwkundig vergunningsplichtig en worden op die wijze op hun wenselijkheid getoetst. Voor de niet stedenbouwkundig vergunningsplichtige werken is het niet nodig om toezicht uit te oefenen op de wateringen. Deze zijn voldoende geresponsabiliseerd om zelfstandig te kunnen handelen.

Ten onrechte werpt de Minaraad in haar advies op dat door de opheffing van artikel 83 ook de mogelijkheid zou worden geschrapt om na melding werken uit te voeren die niet zonder gevaar of schade kunnen uitgesteld worden. Dergelijke werken in het belang van het integraal waterbeleid mogen overeenkomstig artikel 80 steeds uitgevoerd worden als ze voorzien zijn op de begroting. Voor het overige blijft de regelgeving inzake de civiele veiligheid en dergelijke uiteraard van toepassing.

Artikel 3

De Raad van State merkte in haar advies nr. 49.399/1 van 7 april 2011 op dat ten gevolge van de opheffing van artikelen 81 tot 84 van de wet van 5 juli 1956, in die wet ook de artikelen 85 en 88 aangepast dienen te worden, aangezien in die artikelen gerefereerd wordt aan het in die wet op te heffen artikel 83.

Artikel 3 geeft hieraan uitvoering door artikel 85 aan te passen.

Artikel 4

De Raad van State merkte in haar advies nr. 49.399/1 van 7 april 2011 op dat ten gevolge van de opheffing van artikelen 81 tot 84 van de wet van 5 juli 1956, in die wet ook de artikelen 85 en 88 aangepast dienen te worden, aangezien in die artikelen gerefereerd wordt aan het in die wet op te heffen artikel 83.

Artikel 4 geeft hieraan uitvoering door artikel 88 op te heffen. Het recht om zonder toestemming uitgravingen te doen op andermans grond om dringende werken uit te voeren die niet zonder schade kunnen worden uitgesteld, mits voorafgaandelijke billijke vergoeding is in onbruik geraakt, onder andere omwille van de regels inzake grondverzet uit de regelgeving inzake bodembescherming en bodemsanering. Bij dreigende overstroming was artikel 88 al niet bruikbaar, want dan is er geen tijd voor een voorafgaandelijke billijke vergoeding en overleg met een ambtenaar aangewezen door de minister over de plaats waar er gegraven mag worden. Het schrappen van artikel 88 betekent niet dat er in geval van nood niet meer ingegrepen kan worden: alle noodzakelijke maatregelen kunnen worden getroffen in het kader van de civiele veiligheid, Opeisingswet en dergelijke.

Artikel 5

In de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, wordt in de artikelen 81, 82, 83 en 84 geregeld dat de polders over vergunningen van de Koning (thans Vlaamse Regering) of de deputatie moeten beschikken vooraleer bepaalde werken aan waterlopen uit te voeren. Deze artikelen zijn overbodig. Ingrijpende werken zijn stedenbouwkundig vergunningsplichtig en worden op die wijze op hun wenselijkheid getoetst. Voor de niet stedenbouwkundig vergunningsplichtige werken is het niet nodig om toezicht uit te oefenen op de polders. Deze zijn voldoende geresponsabiliseerd om zelfstandig te kunnen handelen.

Ten onrechte werpt de Minaraad in haar advies op dat door de opheffing van artikel 83 ook de mogelijkheid zou worden geschrapt om na melding werken uit te voeren die niet zonder gevaar of schade kunnen uitgesteld worden. Dergelijke werken in het belang van het integraal waterbeleid mogen overeenkomstig artikel 80 steeds uitgevoerd worden als ze voorzien zijn op de begroting. Voor het overige blijft de regelgeving inzake de civiele veiligheid en dergelijke uiteraard van toepassing.

Artikel 6

De Raad van State merkte in haar advies nr. 49.399/1 van 7 april 2011 op dat ten gevolge van de opheffing van artikelen 81 tot 84 van de wet van 3 juni 1957, in die wet ook de artikelen 85 en 88 aangepast dienen te worden, aangezien in die artikelen gerefereerd wordt aan het in die wet op te heffen artikel 83.

Artikel 6 geeft hieraan uitvoering door artikel 85 aan te passen.

Artikel 7

De Raad van State merkte in haar advies nr. 49.399/1 van 7 april 2011 op dat ten gevolge van de opheffing van artikelen 81 tot 84 van de wet van 3 juni 1957, in die wet ook de artikelen 85 en 88 aangepast dienen te worden, aangezien in die artikelen gerefereerd wordt aan het in die wet op te heffen artikel 83.

Artikel 7 geeft hieraan uitvoering door artikel 88 op te heffen. Het recht om zonder toestemming uitgravingen te doen op andermans grond om dringende werken uit te voeren die niet zonder schade kunnen worden uitgesteld, mits voorafgaandelijke billijke vergoeding is in onbruik geraakt, onder andere omwille van de regels inzake grondverzet uit de regelgeving inzake bodembescherming en bodemsanering. Bij dreigende overstroming was artikel 88 al niet bruikbaar, want dan is er geen tijd voor een voorafgaandelijke billijke vergoeding en overleg met een ambtenaar aangewezen door de minister over de plaats waar er gegraven mag worden. Het schrappen van artikel 88 betekent niet dat er in geval van nood niet meer ingegrepen kan worden: alle noodzakelijke maatregelen kunnen worden getroffen in het kader van de civiele veiligheid, Opeisingswet en dergelijke.

Artikel 8

Artikel 12 van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen bepaalt dat particulieren, polders, wateringen en openbare instellingen over een machtiging moeten beschikken vooraleer buitengewone werken van verbetering aan deze waterlopen uit te voeren. Met dit artikel wordt de machtiging in de stedenbouwkundige vergunning geïntegreerd via het advies van de minister (Vlaamse Milieumaatschappij (VMM)) of de deputatie.

In haar advies van 7 april 2011 verzocht de Raad van State om een verduidelijking aan te brengen in de memorie, voor wat betreft de machtigingsvereiste. Hieraan werd tegemoetgekomen.

De Raad van State merkt tevens op dat in het ontworpen artikel 12, tweede lid, van de wet van 28 december 1967 het begrip ‘waterloopbeheerder’ wordt gebruikt. Die term komt thans niet voor in de voormelde wet, zoals die geldt voor het Vlaamse Gewest. Het verdient volgens de Raad van State dan ook aanbeveling, rekening houdende met de regionalisering van de betrokken aangelegenheid, dat begrip te definiëren en waar nodig in die wet de aanwijzing van de bestuurlijke overheden die belast zijn met het beheer van de onbevaarbare waterlopen, eveneens aan te passen.

Om hieraan tegemoet te komen werd het ontworpen tweede lid van artikel 12 van de wet op de onbevaarbare waterlopen aangepast en wordt het begrip ‘waterloopbeheerder’ niet langer gebruikt. Volgens het eerste lid van het bedoelde artikel 12 is slechts een machtiging nodig van de minister (gedelegeerd naar de VMM) voor waterlopen van de eerste categorie en van de deputatie voor waterlopen van de tweede en derde categorie. In het aangepaste ontwerp van het tweede lid van artikel 12 wordt verwezen naar “de in het eerste lid bedoelde instantie”.

De SARO vindt het een goede zaak dat er voor eenzelfde project geen twee openbare onderzoeken naast elkaar moeten gebeuren, één in het kader van de wetgeving ruimtelijke ordening en één in het kader van de wetgeving waterlopen. De SARO merkt wel op dat bij een negatief advies een afzonderlijke machtiging noodzakelijk blijft. Bovendien is het niet duidelijk of alle voorwaarden, die nu in de machtiging vermeld staan, in de toekomst ook als voorwaarde in de stedenbouwkundige vergunning opgenomen zullen worden. Machtigingen omvatten specifieke zaken gerelateerd aan het beheer van installaties (onder andere

aan- en afslagpeilen van gemalen, stuwhoogtes die kunnen variëren in de tijd). Het is, nog volgens de SARO, onduidelijk of het instrument bouwvergunning (juridisch) geschikt is om dergelijke voorwaarden op te leggen aangezien deze voorwaarden niet strikt over het kunstwerk zelf gaan maar wel over de manier waarop dat kunstwerk bediend moet/mag worden. Ook de Minaraad stelt vragen bij de mogelijkheid om de voorwaarden die normaal in een machtiging worden opgelegd thans op te nemen in de stedenbouwkundige vergunning.

Het is duidelijk dat alle technische voorwaarden die verbonden zijn met de uitvoering van de vergunningsplichtige handelingen (met inbegrip van peilspijkers en dergelijke) in de stedenbouwkundige vergunning kunnen worden opgenomen. Daarnaast laten de artikelen 4.2.19 en 4.2.20 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) toe om, binnen bepaalde marges, voorwaarden en lasten te verbinden aan een stedenbouwkundige vergunning. Deze bepalingen bieden de vergunningverlenende overheid toch reeds heel wat mogelijkheden om voorwaarden, die nu in de machtiging vermeld staan, op te leggen als voorwaarde of last in de stedenbouwkundige vergunning.

De Minaraad merkt in haar advies van 28 april 2011 op dat de machtiging nodig blijft voor werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning moet aangevraagd worden en voor gevallen waarin wel dergelijke vergunning nodig is maar een negatief advies werd verleend.

Hier kan worden geantwoord dat voor de werken die een machtiging behoeven volgens de wet op de onbevaarbare waterlopen, meestal ook een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Daarnaast kan er worden op gewezen dat de stedenbouwkundige vergunning, na een negatief advies, eventueel wel kan worden verleend. Hier spelen de algemene principes vervat in de artikelen 4.3.3 en 4.3.4, VCRO. Indien uit het negatieve advies blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen moet de stedenbouwkundige vergunning worden geweigerd. Indien er enkel strijdigheid is met doelstellingen of zorgplichten kan de vergunning strikt genomen wel worden verleend. In dat laatste geval mogen de werken echter slechts worden uitgevoerd nadat een afzonderlijke machtiging werd verleend. Indien de waterbeheerder naar aanleiding van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning reeds een negatief advies heeft gegeven, is de kans uiteraard reëel dat de machtiging zal worden geweigerd zodat de vergunning in feite onuitvoerbaar is. Daarom kan het aangewezen zijn om, na een negatief advies, in onderling overleg de plannen aan te passen en een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen.

Indien een gunstig advies wordt verleend door de waterloopbeheerder blijft het wel mogelijk om de vergunning te weigeren, bijvoorbeeld omwille van stedenbouwkundige motieven.

De SARO merkt in haar advies op dat volgens het ontwerp van decreet het advies van de waterloopbeheerder als machtiging zal gelden en dat hierdoor de provincies diverse bevoegdheden zullen verliezen. Voor alle waterlopen van tweede en derde categorie en voor alle oud-geklasseerde waterlopen binnen polders en wateringen zullen de polders en wateringen beslissen, terwijl nu de deputatie daarover beslist. Voor waterlopen van derde categorie buiten het werkingsgebied van polders en wateringen zullen de gemeenten gaan beslissen, terwijl nu de deputatie daarover beslist. Voor de oud-geklasseerde waterlopen buiten polders en wateringen geeft de deputatie in de huidige situatie een machtiging. Aangezien de aangelande optreedt als beheerder, is het, nog volgens de SARO, onduidelijk hoe een advies van de waterloopbeheerder kan worden ingewonnen. Ook de Minaraad stelt vragen bij de forse toename van het aantal machtigingsverleners in de voorgestelde regeling.

Deze opmerking van de SARO en de Minaraad wordt ondervangen door de aangepaste formulering van het tweede lid van artikel 12 van de wet op de onbevaarbare waterlopen,

waarin niet langer het begrip ‘waterloopbeheerder’ wordt gebruikt. De nieuwe formulering maakt duidelijk dat geen wijzigingen worden aangebracht inzake de bevoegde instanties om een machtiging te verlenen. De minister (VMM) blijft bevoegd voor waterlopen van eerste categorie en de deputatie voor waterlopen van tweede en derde categorie. Enkel het advies van deze instanties in het kader van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning kan gelden als machtiging.

Bovendien kan worden verduidelijkt dat de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen niet van toepassing is op polders en wateringen.

Artikel 9

Artikel 14, §1, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen bepaalt dat particulieren, polders, wateringen en openbare instellingen over een machtiging moeten beschikken vooraleer buitengewone werken van wijziging aan deze waterlopen uit te voeren. Met dit artikel wordt de machtiging in de stedenbouwkundige vergunning geïntegreerd via het advies van de minister (VMM) of de deputatie.

De bemerkingen van de Raad van State en de SARO bij de voorgestelde wijziging werden besproken in de toelichting bij artikel 8. Het ontwerp werd op een gelijkaardige manier aangepast.

In haar advies van 7 april 2011 verzocht de Raad van State om een verduidelijking aan te brengen in de memorie, voor wat betreft de machtingsvereiste. Hieraan werd tegemoetgekomen.

Artikel 10

Als de machtiging, vermeld in artikel 12 en 14 van de wet van 28 december 1967 geïntegreerd wordt in de stedenbouwkundige vergunning, dan gelden uiteraard de verplichtingen van de wetgeving ruimtelijke ordening inzake openbaar onderzoek en beroepsmogelijkheden.

De bemerkingen van de SARO bij de voorgestelde wijziging werden besproken in de toelichting bij artikel 8.

Het tekstueel voorstel, geformuleerd door de Raad van State in haar advies van 7 april 2011, werd overgenomen.

Artikel 11

Artikel 23, §1, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen bepaalt dat de provincies regelen vaststellen voor de niet-geklasseerde waterlopen, en machtigingen kunnen vereisen voor werken aan deze waterlopen. Met dit artikel wordt de machtiging in de stedenbouwkundige vergunning geïntegreerd via het advies van de deputatie.

Artikel 12

In artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wordt het begrip ‘achteruitbouwstrook’ gehanteerd. Verder wordt nergens in het Rooilijnendecreet het verband gelegd tussen een rooilijn(plan) en een achteruitbouwstrook. Daarom wordt nu in het nieuwe artikel 2/1 bepaald dat een rooilijnplan ook een achteruitbouwstrook kan vastleggen.

In het tweede lid van artikel 2/1 krijgt de Vlaamse Regering de machtiging om regels rond de achteruitbouwstrook aan gewestwegen vast te leggen. Deze regels zijn momenteel vastgelegd in koninklijke besluiten uit 1934. De machtiging biedt de mogelijkheid om deze regels te actualiseren. Ondertussen blijven de koninklijke besluiten uiteraard gelden.

De SARO ondersteunt de voorgestelde wijziging aan het Rooilijnendecreet maar is van oordeel dat een grondigere aanpassing opportuun was geweest.

Huidig ontwerp beoogt uitvoering te geven aan de aanbevelingen van de commissie-Sauwens en commissie-Berx, alsmede de visienota van de Vlaamse Regering waarin wordt voorgesteld om te onderzoeken om zoveel mogelijk sectorale machtigingen, toestemmingen, afwijkingen en vergunningen te integreren in de stedenbouwkundige vergunning.

Een grondigere aanpassing van het Rooilijnendecreet valt enerzijds buiten de scope van dit decreet en kan anderzijds niet op korte termijn en met vrij snel effect gerealiseerd worden.

Dit geldt eveneens voor initiatieven om bindende adviezen maximaal te schrappen en te vervangen door niet-bindende adviezen, iets waar de SARO eveneens naar vraagt in haar advies.

De Raad van State was van oordeel dat uit de aan haar voorgelegde ontwerpmemorie kon worden afgeleid dat het ontworpen artikel 2/1, eerste lid, van het decreet van 8 mei 2009 (artikel 8 van het ontwerp) tot doel had een definitie van het begrip ‘achteruitbouwstrook’ in dat decreet op te nemen.

Dit is evenwel geenszins het geval. De memorie werd in overeenstemming gebracht met de werkelijke draagwijdte van de ontworpen bepaling.

In de memorie van toelichting bij het Rooilijnendecreet werd reeds verduidelijkt wat met de term ‘achteruitbouwstrook’ wordt bedoeld:

“Onder achteruitbouwstrook wordt verstaan de grondoppervlakte die gelegen is vóór de bouwlijn langs de kant van de weg. Achteruitbouwstroken zijn dus eigenlijk ‘accessoria’ bij een rooilijn.” (*Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2185/1).

Artikel 13

De verwijzing naar de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt geactualiseerd.

Het tekstueel voorstel, geformuleerd door de Raad van State in haar advies van 7 april 2011, werd overgenomen.

Artikel 14

In het tweede lid van artikel 16 en in de titel van hoofdstuk III wordt verwezen naar een verval van het rooilijnplan. Dit automatisch verval na verloop van een bepaald aantal jaar was oorspronkelijk voorzien. Met een amendement werd dit in de parlementaire bespreking echter verwijderd, omdat dit te veel rechtsonzekerheid en administratieve overlast zou veroorzaken (*Parl. St.* VI. Parl., 2008-09, nr. 2185/2, p. 3). De verwijzing naar een verval is dus niet meer op zijn plaats en kan alleen verwarring veroorzaken.

Artikel 15

In het decreet wordt gesproken van de ‘rechtspleging in urgente omstandigheden’. Hiermee bedoelde men de Onteigeningswet bij hoogdringende omstandigheden van 26 juli 1962. Maar er bestaat nog een oude Onteigeningswet die in onbruik is geraakt, voor ‘ur-

gente' omstandigheden (wet van 10 mei 1926 tot instelling van een rechtspleging bij dringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte, B.S. 4 juni 1926), en men zou volgens de letter van het decreet dus deze moeten toepassen (zie A.-M. DRAYE en S. VERBIST, *Het rooilijnendecreet van 8 mei 2009*, Leuven, Instituut voor Administratief recht, 2010, p. 56-57). Dat was zeker niet de bedoeling en wordt omwille van de rechtszekerheid van de onteigeningsprocedures gewijzigd.

De SARO stelt vast dat hier geen overgangsmaatregelen zijn vastgesteld. Aangezien met dit artikel enkel wordt aangesloten bij de oorspronkelijke bedoeling van de decreetgever is het niet nodig overgangsmaatregelen te voorzien. Het betreft immers een rechtzetting van de tekst en bevestiging van de bestaande toestand en geen echte inhoudelijke wijziging.

Artikel 16

In artikel 16 van het Rooilijnendecreet worden een aantal actualisering en verduidelijkingen aangebracht.

De belangrijkste wijziging van artikel 16 over de integratie en vereenvoudiging van wetgeving strekt ertoe om afwijkingen van de achteruitbouwstrook te integreren in de stedenbouwkundige vergunning via het advies van de wegbeheerder. Dat gebeurde nu eigenlijk al in de praktijk (aangezien niemand een aparte toestemming tot afwijking aanvraag), maar het was niet formeel geregeld.

Een afzonderlijke machtiging van de wegbeheerder is overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 16 alleen nog nodig voor werken en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

Daarnaast worden met de wijzigingen een aantal interpretatieproblemen opgelost waarover de administratie herhaaldelijk door de gemeenten bevraagd werd:

1. Verduidelijking toepassingsgebied artikel 16: in principe alleen niet gerealiseerde rooilijnen

Artikel 16 gebruikt in zijn huidige versie de algemene term 'rooilijn'. Artikel 2 van het decreet stelt dat 'de rooilijn' de huidige of toekomstige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen is. De rooilijn is op een rooilijnplan aangeduid, of is bij ontstentenis van een rooilijnplan de huidige grens tussen de openbare weg en aangelande eigendommen.

Door het gebruik van de algemene term 'rooilijn' rijst de vraag of artikel 16 ook van toepassing is op reeds gerealiseerde rooilijnen en rooilijnen die niet op een rooilijnplan zijn aangeduid.

Artikel 16 heeft tot doel geplande onteigeningen voor de realisatie van de rooilijn te vrijwaren. Het gaat dus alleen over gronden of gebouwen waarvan men voor het realiseren van de rooilijn een deel moet onteigenen. Immers, als vóór de onteigening allerlei werken worden uitgevoerd die meerwaarden creëren, stijgen de onteigeningskosten.

Artikel 16 stelt daarom een uitdrukkelijk verbod in om werken uit te voeren, behoudens:

- een aantal specifieke uitzonderingen (beschermde monumenten, gevelisolatie enzovoort);
- een uitzondering voor het geval dat de rooilijn niet binnen vijf jaar gerealiseerd zal worden. Als na vijf jaar wordt onteigend, wordt bij de onteigening geen rekening gehouden met de meerwaarde.

Als de rooilijn al gerealiseerd is of bij gebrek aan aanduiding op een plan louter de huidige grens met de openbare weg is, heeft een bouwverbod geen enkel nut. Dan moet men die rooilijn uiteraard respecteren en mag men geen werken uitvoeren waardoor men de rooilijn overschrijdt, want dat zou een inname van een deel van de openbare weg inhouden (alleen voor gevelisolatie kan daarop een uitzondering toegestaan worden, zoals hieronder wordt toegelicht). Het hoofdstuk waarin het artikel staat, heet ook 'realisatie van het rooilijnplan', wat bevestigt dat het betrekking heeft op rooilijnen die nog gerealiseerd moeten worden.

Omwille van de duidelijkheid wordt nu waar nodig in het artikel niet meer de algemene term 'rooilijn' gebruikt, maar 'niet-gerealiseerde rooilijn'.

De SARO vermoedt dat deze aanpassing onvolledig is doorgevoerd, vermits in het nieuw ingevoerde tweede lid van bedoeld artikel 16 nog steeds sprake is van 'rooilijn'.

Hoewel in het nieuw ingevoerde tweede lid nog steeds sprake is van 'rooilijn', blijkt uit het vervolg van de zin ("als uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de rooilijn niet binnen vijf jaar na de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zal worden gerealiseerd"), voldoende dat het gaat over een nog niet gerealiseerde rooilijn. Dit nogmaals verduidelijken is dan ook overbodig.

2. Verduidelijking toepassingsgebied artikel 16: achteruitbouwstrook

In de voorloper van artikel 16 (artikel 100, §5, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening) was er geen sprake van de achteruitbouwstrook en de bouwlijn. De toevoeging ervan in het eerste lid van artikel 16 deed vragen rijzen over het verband met de realisatie van rooilijnen en eventuele onteigeningen. In de huidige redactie van artikel 16 is er in het eerste lid zoals gezegd sprake van een bouwverbod, op een aantal specifieke uitzonderingen na, en in het tweede lid van een algemene uitzondering als de rooilijn niet binnen vijf jaar gerealiseerd zal worden (mits men bij de onteigening geen rekening houdt met de meerwaarde).

De vraag rees of die algemene uitzondering met afstand van meerwaarde ook toegepast moest worden bij afwijkingen op de achteruitbouwstrook en de bouwlijn. Aangezien daar geen enkele link met een toekomstige onteigening bestaat, was dat niet de bedoeling. Dat wordt door de opbouw van de nieuwe versie verduidelijkt: de specifieke uitzonderingen gelden zowel voor het bouwverbod bij rooilijnen als bij achteruitbouwstroken. Daarnaast wordt er in twee afzonderlijke algemene uitzonderingen voorzien: voor de rooilijn als men de rooilijn niet binnen vijf jaar zal realiseren (met afstand van meerwaarde), en voor de achteruitbouwstrook na gunstig advies van de wegbeheerder.

3. Verduidelijking en aanpassing toepassingsgebied artikel 16: gevelisolatie

Een van de specifieke uitzonderingen op het bouwverbod in artikel 16, is het aanbrengen van gevelisolatie, waarbij de rooilijn met ten hoogste 14 cm mag worden overschreden.

Zoals toegelicht is artikel 16 bedoeld voor nog niet gerealiseerde rooilijnen. Dat betekent echter dat de uitzondering voor gevelisolatie niet kan worden toegepast op situaties waarbij de gevel samenvalt met de gerealiseerde of nooit in een plan aangeduide rooilijn. Daar zou men door het aanbrengen van een aantal centimeter gevelisolatie immers een deel van de openbare weg (meestal een voetpad) innemen.

Dat doet afbreuk aan de oorspronkelijke bedoeling van deze uitzondering, waarbij men vooral de situatie van oude rijhuizen langs gewest- en gemeentewegen in gedachten had, waar de rooilijn vaak samenvalt met de gevel.

In de nieuwe versie van artikel 16 wordt dat opgelost door ook gevelisolatie in die situaties toe te staan, op voorwaarde dat de wegbeheerder een gunstig advies heeft gegeven. In het advies van de wegbeheerder kunnen onder meer veiligheidsaspecten en gevolgen voor de weginfrastructuur worden bekeken. Wanneer de veiligheid in het gedrang komt kan de wegbeheerder uiteraard een negatief advies verlenen (bijvoorbeeld voetpad of fietspad dat te nauw wordt).

Het probleem van de inname van het openbaar domein wordt opgelost door te voorzien in een ontheffing van de decretale vergunningsplicht voor privaat gebruik van het openbaar domein. Samen met de nodige stedenbouwkundige vergunning voor het aanbrengen van gevelisolatie aan de voorgevel, vormt deze ontheffing voor de burgers een eenvoudige, kostenloze en rechtszekere oplossing om bijvoorbeeld bij verkoop van het gebouw geen problemen te hebben met het feit dat een klein deel van het bouwvolume zich op het openbaar domein bevindt. Voor de overheid is dit eveneens een eenvoudige oplossing die voor geen bijkomende administratieve lasten zorgt. Aangezien de vrijstelling van de domaniale vergunningsplicht geen beslissing tot desaffectie inhoudt, blijft de ingenomen strook deel uitmaken van het openbaar domein en wijzigt de ligging van de rooilijn niet. De overheid herneemt terug al haar rechten wanneer later het gebouw wordt afgebroken of de gevelisolatie wordt verwijderd. Bij herbouw zal de bestaande rooilijn moeten gerespecteerd worden.

Er wordt in de nieuwe versie ook verduidelijkt dat bij gevelisolatie die een niet-gerealiseerde rooilijn overschrijdt, de rooilijn zal opschuiven. Als men het rooilijnplan uitvoert, zal men dan een paar centimeter minder onteigenen dan oorspronkelijk gepland.

In haar advies van 28 april 2011 ondersteunt de Minaraad deze nieuwe versie van artikel 16 in de volgende bewoordingen:

“Het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen (het Rooilijnendecreet) is een van de laatste decreten die in de loop van de vorige legislatuur door het Vlaams Parlement zijn goedgekeurd. Het decreet moderniseert de procedures voor de vaststelling en de realisatie van de rooilijnen. Via een uitzonderingsregeling laat dit decreet toe om bepaalde woningen energiezuiniger te maken door het aanbrengen van gevelisolatie. De rooilijn of de bouwlijn mag daarbij met ten hoogste veertien centimeter worden overschreden.

De oorspronkelijke bedoeling was het plaatsen van buitengevelisolatie steeds toe te staan, indien ze niet strijdig is met stedenbouwkundige voorschriften inzake gevelmaterialen of beschermde dorpsgezichten.

In de praktijk wordt het decreet absoluut niet op deze wijze toegepast. Veel bouwaanvragen voor de aanbrenging van buitengevelisolatie stuiten op een weigering.

Het Rooilijnendecreet (artikel 16) beperkte dit immers, ongewild, tot nog niet gerealiseerde rooilijnen. Dat betekent echter dat de uitzondering voor gevelisolatie niet kan worden toegepast op situaties waarbij de gevel samenvalt met de gerealiseerde of nooit in een plan aangeduide rooilijn. Daar zou men door het aanbrengen van een aantal centimeter gevelisolatie immers een deel van de openbare weg (meestal een voetpad) innemen. Dat doet afbreuk aan de oorspronkelijke bedoeling van deze uitzondering, waarbij men vooral de situatie van oude rijhuizen langs gewest- en gemeentewegen in gedachten had, waar de rooilijn vaak samenvalt met de gevel.

In de nieuwe versie van artikel 16 van het ontwerp van decreet wordt dat opgelost door ook gevelisolatie in die situaties toe te staan.

De Raad vindt deze rechtzetting dus een goede zaak.”.

In haar advies van 7 april 2011 stelt de Raad van State dat artikel 12, 1°, van het ontwerp (thans artikel 16) onder meer bepaalt dat het woord ‘rooilijn’ in de inleidende zin van artikel 16, eerste lid, van het decreet van 8 mei 2009 wordt vervangen door de woorden ‘nog niet gerealiseerde rooilijn’. Blijkens de memorie van toelichting gebeurt dat om duidelijk aan te geven dat de betrokken bepaling uitsluitend handelt over zulke virtuele rooilijnen en niet over reële, reeds gerealiseerde rooilijnen, noch over rooilijnen die niet op een rooilijnplan zijn aangeduid maar, overeenkomstig artikel 2, in fine, van het bedoelde decreet, worden gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen.

Vraag is dan ook of het met de in de memorie weergegeven bedoeling en met de bij artikel 12, 1°, ontworpen wijziging strookt dat de in de bij artikel 12, 2°, ontworpen wijziging, een bepaling wordt opgenomen die betrekking heeft op “een rooilijn gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen”. Die bepaling dient, in voorkomend geval, te worden ondergebracht in een afzonderlijk lid van artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009.

Aan deze opmerking van de Raad van State werd tegemoetgekomen in het voorliggende ontwerp door de bedoelde bepaling op te nemen in een afzonderlijk lid van artikel 16.

In de voor advies onderworpen tekst werd initieel de ‘Vlaamse Regering’, als bestuurlijke overheid waaraan, naargelang het geval, de bevoegdheid toekomt tot machtiging van in artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009 vermelde werken en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, vervangen door ‘de wegbeheerder’.

De Raad van State merkte terecht op dat de vermelding in de bestaande tekst van “het college van burgemeester en schepenen”, als andere voor die werken en handelingen tot machtiging bevoegde bestuurlijke overheid, behouden werd.

Het college van burgemeester en schepenen wordt, op grond van artikel 57, §3, 1°, van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, met betrekking tot gemeentewegen als wegbeheerder beschouwd, zodat het voor advies voorgelegd artikel gewijzigd wordt.

Volgens de Raad van State is het aangewezen het begrip ‘wegbeheerder’ nader te omschrijven.

Dit lijkt echter overbodig. Artikel 3 van het Rooilijnendecreet bepaalt dat er gewestelijke rooilijnplannen worden opgesteld voor gewestwegen en gemeentelijke rooilijnplannen voor gemeentewegen, het is dan ook evident dat de wegbeheerder het gewest of de gemeente zal zijn.

Het woord zegt zelf wat het inhoudt: ‘de beheerder van de weg’. Bovendien wordt dat woord ook gebruikt in andere regelgeving; zoals de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en wordt het daar ook niet gedefinieerd of nader omschreven.

Artikel 17

In artikel 17 wordt voorzien dat bij vernauwing van het tracé de aangelanden het grondoverschot kunnen aankopen. Als men dat niet wil, zou de overheid kunnen onteigenen. Dit is een overblijfsel uit een oude wet van 16 september 1807 betreffende het droogleggen van moerassen. In de parlementaire bespreking werd dit met een amendement gewijzigd in ‘onteigenen in der minne’ (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2008-09, nr. 2185/2, p. 2). Gezien dit opnieuw neerkomt op een gewone verkoop en geen onteigening, heeft deze bepaling geen

enkel nut meer en kan het evengoed afgeschaft worden. In de praktijk ging men een gedwongen onteigening wellicht toch nooit doen.

Artikel 18

Met dit artikel wordt tegemoetgekomen aan de vraag van de Raad van State, geformuleerd in haar advies van 7 april 2011, om artikel 21 van het decreet van 8 mei 2009 aan te passen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

Voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken, de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen

Art. 2. In de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° artikel 81 en 82;
- 2° artikel 83, gewijzigd bij de wet van 3 juni 1957;
- 3° artikel 84.

Hoofdstuk 3. Wijziging van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders

Art. 3. Artikel 81, 82, 83 en 84 van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders worden opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijziging van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen

Art. 4. Aan artikel 12 van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1970, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een gunstig advies van de waterloopbeheerder, uitgebracht in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.”.

Art. 5. In artikel 14, §1, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1970, wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

“Een gunstig advies van de waterloopbeheerder, uitgebracht in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.

De werken worden uitgevoerd onder het toezicht van de waterloopbeheerder.”.

Art. 6. Aan artikel 19 van dezelfde wet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als de machtiging, vermeld in artikel 12 en 14, wordt geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning, dan is het onderzoek de commodo en incommodo, vermeld in het eerste lid, niet vereist. Als de machtiging, vermeld in artikel 12 en 14, wordt geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning, dan vervallen de verhaalmogelijkheden, vermeld in het tweede en derde lid.”.

Art. 7. Aan artikel 23, §1, van dezelfde wet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een gunstig advies van de waterloopbeheerder, uitgebracht in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.”.

Hoofdstuk 5. Wijziging van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen

Art. 8. In het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen wordt een artikel 2/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2/1. Het rooilijnplan kan een achteruitbouwstrook vastleggen.

De Vlaamse Regering kan inzake gewestwegen nadere regels over de achteruitbouwstrook vastleggen, onder meer voor de gevallen waarin het rooilijnplan geen achteruitbouwstrook vastlegt of er geen rooilijnplan bestaat.”.

Art. 9 In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de woorden “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” vervangen door de woorden “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009”.

Art. 10. In het opschrift van hoofdstuk III van hetzelfde decreet worden de woorden “en verval” opgeheven.

Art. 11. In artikel 11, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt het woord “urgente” vervangen door het woord “hoogdringende”.

Art. 12. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” vervangen door de woorden “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009” en het woord “rooilijn” door de woorden “nog niet gerealiseerde rooilijn”;

2° in het eerste lid wordt punt 3° vervangen als volgt:

“3° het aanbrengen van gevelisolatie, met een overschrijding van ten hoogste veertien centimeter. Indien een nog niet gerealiseerde rooilijn wordt overschreden, dan zal deze bij de latere onteigening aan de gevelisolatie worden aangepast. Indien het de overschrijding betreft van een rooilijn gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen, dan kan gevelisolatie ook tot 14 centimeter toegestaan worden. In dat geval is, in afwijking van artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, geen vergunning vereist voor het privaat gebruik van het openbaar domein.”;

3° het tweede en derde lid worden vervangen door wat volgt:

“In afwijking van het eerste lid mag een stedenbouwkundige vergunning worden verleend:

1° die afwijkt van de rooilijn als uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de rooilijn niet binnen vijf jaar na de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zal worden gerealiseerd. Als er na het verstrijken van die termijn wordt onteigend, wordt bij het bepalen van de vergoeding geen rekening gehouden met de waardevermeerdering die uit de vergunde handelingen voortvloeit;

2° die afwijkt van de achteruitbouwstrook als de wegbeheerder een gunstig advies heeft gegeven.”;

4° in het bestaande vierde, dat het derde lid wordt, worden de woorden “de Vlaamse Regering” vervangen door de woorden “de wegbeheerder”.

Art. 13. In artikel 17, §1, van hetzelfde decreet wordt het tweede lid opgeheven.

Brussel, ... (datum).

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE MOBILITEITSRAAD
VAN VLAANDEREN

Aan de heer Philippe Muyters
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening & Sport
Koning Albert II-laan 19 bus 11
Phoenixgebouw – 11de verd.
1210 BRUSSEL

contactpersoon
Frank Van Thillo
fvthillo@serv.be

ons kenmerk
MORA_BR_20110329_stedenbouwkundige vergunningverlening

Brussel
29 maart 2011

Vraag om advies over het Voorontwerp van decreet tot wijziging van een aantal wetten in het kader van een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening

Mijnheer de Minister,

Op 8 maart 2011 vroeg u de MORA om advies over het Voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening. U vroeg om advies binnen een termijn van dertig dagen.

De MORA heeft op de bijeenkomst van 25 maart 2011 akte genomen van de voorstellen in het Voorontwerp om via wijziging van een aantal wetten de toestemmingen en de machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening te vereenvoudigen. Deze vereenvoudiging past binnen het ruimer kader en de algemene doelstelling om het beleidsproces van infrastructuurinvesteringen te verbeteren en efficiënter te maken. De Raad heeft echter geen strategische bemerkingen over de in het Voorontwerp opgenomen wetswijzigingen.

Wij hopen u hiermee van dienst te zijn geweest.

Met vriendelijke groeten

A handwritten signature in blue ink, appearing to read "Daan Schalck", written over a horizontal line.

Daan Schalck
Voorzitter

cc.: Mevr. Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken

Mobiliteitsraad
Wetstraat 34-36 • 1040 Brussel • T +32 2 209 01 25 • F +32 2 217 70 08 • info@mobiliteitsraad.be • www.mobiliteitsraad.be

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
RUIMTELIJKE ORDENING – ONROEREND ERFGOED

SARO

Strategische Adviesraad
Ruimtelijke ordening
Onroerend erfgoed

**Advies
van 30 maart 2011
inzake ontwerpdecreet
integratie sectorale machtigingen**

SARO | Koning Albert II-laan 19 bus 12 | 1210 Brussel

ADVIES SARO

1. **Situering adviesvraag.** De SARO ontving op 16 maart 2011 een adviesvraag van minister van ruimtelijke ordening Philippe Muyters over het ontwerpdecreet inzake een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening.¹

In de aanbevelingen van de commissies Sauwens en Berx wordt voorgesteld om te onderzoeken om zoveel mogelijk sectorale machtigingen, toestemmingen, afwijkingen en vergunningen te integreren in de stedenbouwkundige vergunning. Ook de Visienota Versnelling Investeringsprojecten stelt als actie voorop: *'We inventariseren de bestaande sectorale machtigingen en bindende adviezen en gaan na op welke wijze deze kunnen geïntegreerd worden in het stedenbouwkundig vergunningenstelsel.'*

Voor een aantal van deze ingrepen is een decretaal initiatief nodig. Voorliggend decreet geeft daaraan uitvoering. Tegelijkertijd worden een aantal kleine correcties in het rooilijnendecreet doorgevoerd.

2. **Integratie machtiging in stedenbouwkundige vergunning.** Het voorliggend ontwerpdecreet (artikel 4 t.e.m. 7) voert enkele wijzigingen door aan de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen.

Het ontwerpdecreet gaat er van uit dat een gunstig advies van de waterloopbeheerder, uitgebracht in het kader van de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging. Er is dan geen afzonderlijke machtiging nodig. Als het advies echter negatief is (ongeacht of de vergunning het advies volgt) blijft een afzonderlijke machtiging nodig.

Het is uiteraard een goede zaak dat er voor eenzelfde project geen twee openbare onderzoeken naast elkaar moeten gebeuren, één in het kader van de wetgeving ruimtelijke ordening en één in het kader van de wetgeving waterlopen. De Raad heeft nog enkele (technische) bemerkingen bij de voorgestelde wijziging. Bij een negatief advies blijft een afzonderlijke machtiging noodzakelijk. Bovendien is het niet duidelijk of alle voorwaarden, die nu in de machtiging vermeld staan, in de toekomst ook als voorwaarde in de stedenbouwkundige vergunning opgenomen zullen worden. Machtigingen omvatten specifieke zaken gerelateerd aan het beheer van installaties (o.a. aan- en afslagpeilen van gemalen, stuwhoogtes die kunnen variëren in de tijd). Het is onduidelijk of het instrument bouwvergunning (juridisch) geschikt is om dergelijke voorwaarden op te leggen aangezien deze voorwaarden niet strikt over het kunstwerk zelf gaan maar wel over de manier waarop dat kunstwerk bediend moet/mag worden.

Volgens het ontwerpdecreet zal het advies van de waterloopbeheerder als machtiging gelden. Hierdoor zullen de provincies diverse bevoegdheden verliezen. Voor alle waterlopen van tweede en derde categorie en voor alle oud-geklasseerde waterlopen binnen polders en wateringen zullen de polders en wateringen beslissen, terwijl nu de deputatie daarover beslist. Voor waterlopen van derde categorie buiten het werkingsgebied van polders en wateringen zullen de gemeenten gaan beslissen, terwijl nu de deputatie daarover beslist. Voor de oud-geklasseerde waterlopen buiten polders en wateringen geeft de deputatie in de huidige situatie een machtiging. Aangezien de aangelande optreedt als beheerder, is het onduidelijk hoe een advies van de waterloopbeheerder kan worden ingewonnen.

¹ Ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening. Vlaamse Regering, 4 maart 2011. VR 2011 0403 DOC.0178.

- 3. Rooilijnen.** De SARO ondersteunt de voorgestelde wijziging aan het Rooilijndecreet maar is van oordeel dat een grondigere aanpassing opportuun was geweest. Artikel 11 voorziet een beperkte wijziging aan artikel 11 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen. De verwijzing naar 'rechtspleging in urgente omstandigheden' wordt vervangen door 'rechtspleging in hoogdringende omstandigheden'. SARO stelt vast dat hier geen overgangsmaatregelen zijn vastgesteld.

Via artikel 12 worden ook enkele wijzigingen aangebracht aan artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009. Eén van de aanpassingen bestaat erin om het begrip 'rooilijn' te vervangen door 'nog niet gerealiseerde rooilijn'. SARO vermoedt dat deze aanpassing onvolledig is doorgevoerd, vermits in het nieuw ingevoerde tweede lid van bedoeld artikel 16 nog steeds sprake is van 'rooilijn'.

- 4. Nog andere sectorale machtigingen en bindende adviezen.** SARO vraagt zich af of met dit decreet alle sectorale machtigingen en bindende adviezen - zoals ondermeer gevraagd door de commissie Sauwens - worden geïntegreerd. SARO vroeg in het verleden om maximaal af te zien van bindende adviezen.²

² SARO 2010|09. Advies van 26 mei 2010 over de vereenvoudigingsagenda ruimtelijke ordening. www.sarovlaanderen.be

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 49.399/1
VAN 7 APRIL 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 16 maart 2011 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet “tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de watering, van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening”, heeft het volgende advies gegeven:

49.399/1

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe een aantal wijzigingen aan te brengen in de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, en de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen, alsook in het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen.

De wijzigingen aan de voornoemde wetten betreffen toestemmingen of machtigingen voor het uitvoeren van werken en handelingen met betrekking tot onroerende goederen die tevens onderworpen kunnen zijn aan de verplichting tot het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning. In geval van zulke onderwerping wordt het al dan niet verlenen van die toestemmingen of machtigingen vereenvoudigd door de integratie ervan in de procedure betreffende die vergunningsaanvragen. De wijzigingen aan voornoemd decreet hebben in hoofdzaak betrekking op de in dat decreet opgenomen regeling betreffende de achteruitbouwstrook en op de invoering in dat decreet van het begrip “nog niet gerealiseerde rooilijn”.

VORMVEREISTEN

Over het ontwerp van decreet dient het advies te worden ingewonnen van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed, van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen en van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen¹. Aan die vormvereisten is nog niet voldaan. Indien de thans voorliggende tekst ten gevolge van het vervullen van die vormvereisten nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, nog aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, worden voorgelegd.

¹ Zoals voorgeschreven in respectievelijk artikel 3, § 2, 1°, van het decreet van 10 maart 2006 houdende de oprichting van de strategische adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed, artikel 5, § 1, 1°, van het decreet van 7 juli 2006 houdende de oprichting van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen, en artikel 11.2.1, § 2, 1°, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

49.399/1

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift

In het opschrift van het ontwerp wordt wel melding gemaakt van het voorwerp van de wijzigingen aan de voornoemde wetten, doch niet van het voorwerp van de wijzigingen aan het decreet van 8 mei 2009. Dit dient te worden verholpen. Vraag is ook of in dat opschrift, wat de wijzigingen aan de voornoemde wetten betreft, niet eenvoudigweg dient te worden gewaagd van een “integratie” en niet van een “vereenvoudiging en integratie”, aangezien een vereenvoudiging precies het gevolg is van de beoogde integratie.

Artikelen 2 en 3

De artikelen 2 en 3 van het ontwerp voorzien in de opheffing van de artikelen 81 tot 84 van zowel de wet van 5 juli 1956 als de wet van 3 juni 1957. Als gevolg van die opheffing dienen in die wetten echter telkens ook de artikelen 85 en 88 te worden aangepast, aangezien in die artikelen wordt gerefereerd aan het in die wetten op te heffen artikel 83. De artikelen 2 en 3 van het ontwerp dienen met een bepaling in die zin te worden aangevuld.

Artikel 4

1. In het ontworpen artikel 12, tweede lid, van de wet van 28 december 1967 (artikel 4 van het ontwerp) wordt het begrip “waterloopbeheerder” gebruikt ². Die term komt thans niet voor in de voormelde wet, zoals die geldt voor het Vlaamse Gewest. Het verdient dan ook aanbeveling, rekening houdende met de regionalisering van de betrokken aangelegenheid, dat begrip te definiëren en waar nodig in die wet de aanwijzing van de bestuurlijke overheden die belast zijn met het beheer van de onbevaarbare waterlopen, eveneens aan te passen.

2. In tegenstelling tot wat de memorie van toelichting bij het ontwerp laat uitschijnen, geldt de machtigingsvereiste bedoeld in artikel 12 van de wet van 28 december 1967 niet enkel voor particulieren, maar ook voor polders, watering en openbare instellingen. De weergave van die wettelijke bepaling in de memorie dient dan ook te worden aangepast, teneinde

² Zie ook de artikelen 5 en 7 van het ontwerp.

49.399/1

te vermijden dat uit de memorie zou kunnen worden afgeleid dat de wijziging die met artikel 4 van het ontwerp wordt aangebracht inzake het vervullen van de machtigingsvereiste enkel is bedoeld voor particulieren.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 5 van het ontwerp.

Artikel 6

De twee zinnen van het ontworpen artikel 19, vierde lid, van de wet van 28 december 1967 (artikel 6 van het ontwerp) kunnen worden samengevoegd tot een enkele zin door de overbodige herhaling van de zinsnede “Als de machtiging, vermeld in artikel 12 en 14, wordt geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning, dan” weg te laten.

Artikel 8

Uit de memorie van toelichting kan worden afgeleid dat het ontworpen artikel 2/1, eerste lid, van het decreet van 8 mei 2009 (artikel 8 van het ontwerp) tot doel heeft een definitie van het begrip “achteruitbouwstrook” in dat decreet op te nemen. Dit is evenwel geenszins het geval. Zo een dergelijke definitie wel degelijk noodzakelijk wordt geacht, dient het ontwerp met een bepaling in die zin te worden aangevuld, zoniet wordt de memorie van toelichting best in overeenstemming gebracht met de werkelijke draagwijdte van de thans ontworpen bepaling.

Artikel 9

1. Artikel 9 van het ontwerp voorziet in de vervanging van de verwijzing naar “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” door de verwijzing naar “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009”. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de datum waarop de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is vastgesteld geen deel uitmaakt van het citeeropschrift³. De vermelding van die datum wordt dan ook best weggelaten.

³ Zie artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, en artikel 8.1.1 van de Codex zelf.

49.399/1

2. Bedoelde wijziging dient ook te worden aangebracht in artikel 21 van het decreet van 8 mei 2009. Het ontwerp dient met een bepaling in die zin te worden aangevuld.

Artikel 12

1. Artikel 12, 1°, van het ontwerp bepaalt onder meer dat het woord “rooilijn” in de inleidende zin van artikel 16, eerste lid, van het decreet van 8 mei 2009 wordt vervangen door de woorden “nog niet gerealiseerde rooilijn”. Blijkens de memorie van toelichting gebeurt dat om duidelijk aan te geven dat de betrokken bepaling uitsluitend handelt over zulke virtuele rooilijnen en niet over reële, reeds gerealiseerde rooilijnen, noch over rooilijnen die niet op een rooilijnplan zijn aangeduid maar, overeenkomstig artikel 2, *in fine*, van het bedoelde decreet, worden gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen.

Vraag is dan ook of het met de in de memorie weergegeven bedoeling en met de bij artikel 12, 1°, ontworpen wijziging strookt dat in de bij artikel 12, 2°, ontworpen wijziging, een bepaling wordt opgenomen die betrekking heeft op “een rooilijn gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen”. Die bepaling dient, in voorkomend geval, te worden ondergebracht in een afzonderlijk lid van artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009.

2. Met artikel 12, 4°, van het ontwerp wordt “de Vlaamse Regering”, als bestuurlijke overheid waaraan, naargelang het geval, de bevoegdheid toekomt tot machtiging van in artikel 16 van het decreet van 8 mei 2009 vermelde werken en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, vervangen door “de wegbeheerder”. De vermelding in de bestaande tekst van “het college van burgemeester en schepenen”, als andere voor die werken en handelingen tot machtiging bevoegde bestuurlijke overheid, wordt evenwel behouden.

Zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, valt ook het college van burgemeester en schepenen, op grond van artikel 57, § 3, 1°, van het gemeentedecreet van 15 juli 2005, met betrekking tot gemeentewegen als wegbeheerder te beschouwen, zodat ook die vermelding in het huidige artikel 16, vierde lid, van het decreet van 8 mei 2009 kan worden vervangen door “de wegbeheerder”. Bovendien is het aangewezen het begrip “wegbeheerder”, dat al wordt gebruikt in artikel 18 van het decreet van 8 mei 2009, duidelijkheidshalve nader te omschrijven.

49.399/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	M. TISON,	assessoren van de
	L. DENYS,	afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer P. T'KINDT, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES

M. VAN DAMME

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD
VAN VLAANDEREN

ADVIES

28 april 2011

Advies betreffende het voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, van de wet van 3 juni 1967 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening

11|21

De heer Philippe Muyters
 Vlaams minister van Financiën, Begroting,
 Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport
 Phoenixgebouw
 Koning Albert II-laan 19
 1210 Brussel

datum
 uw referentie
 onze referentie

28 april 2011
 /
 02/L3/2011/503

betreft

Advies van 28 april 2011 betreffende het voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen, van de wet van 3 juni 1967 betreffende de polders, van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen en van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, wat betreft een vereenvoudiging en integratie van toestemmingen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunningverlening

Mijnheer de Minister,

Op 21 maart 2011 ontving de Minaraad de adviesvraag, de adviestermijn werd vastgesteld binnen een termijn van dertig dagen.

De bundel bevat:

- het ontwerp van decreet, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 4 maart 2011;
- de Memorie van Toelichting;
- de Nota aan de leden van de Vlaamse Regering;
- de beslissingsfiche;
- het advies van 24 februari 2011 van de Inspectie van Financiën.

Het voorliggende dossier heeft gevolgen voor het waterbeleid en voor het energiebeleid. De Raad behandelt beide afzonderlijk.

1. Het waterbeleid

In de Visienota Versnellen van investeringsprojecten 8 oktober 2010¹ wordt een actie voorgesteld waarbij de machtigingen van onder andere weg- en waterwegbeheerders en andere sectorale machtigingen maximaal in de stedenbouwkundige vergunning worden geïntegreerd. Voor handelingen die een stedenbouwkundige vergunning vereisen wordt het systeem van de bindende adviezen en machtigingen in de stedenbouwkundige vergunning geïntegreerd en vervangen door een niet-bindend advies. Dit vertaalt zich als volgt in het voorliggende ontwerp van decreet:

De toestemmingen voor het uitvoeren van bepaalde werken door wateringen² worden

¹ De Vlaamse Minister van mobiliteit en openbare werken, de Vlaamse Minister van financiën, begroting, werk, ruimtelijke ordening en sport, de Vlaamse Minister van leefmilieu, natuur en cultuur, Mededeling aan de leden van de Vlaamse Regering, Visienota Versnellen van investeringsprojecten 8 oktober 2010

² Artikel 81. De wateringen mogen geen dijk, geen langsgracht, noch enig kunstwerk in de dijken aanleggen, doen verdwijnen of wijzigen, ...

Art.82. De wateringen mogen geen andere aanleg- en verbeteringswerken uitvoeren ...

Art.83. De wateringen mogen, zonder voorafgaande toestemming, alle werken uitvoeren die niet zonder gevaar of schade kunnen uitgesteld worden, mits ...

Art.84. De beslissingen door de bestendige deputatie getroffen krachtens de Artikelen 82 en 83 kunnen door de Koning hervormd worden hetzij ambtshalve, hetzij op beroep van het bestuur van de watering of van de gouverneur van de provincie ...

opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning. Voor niet-vergunningplichtige werken worden de wateringen voldoende geresponsabiliseerd geacht om zelfstandig te kunnen handelen. Daartoe worden de art.81, 82, 83 en 84 in de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen opgeheven (art.2).

Dezelfde redenering is van toepassing voor het uitvoeren van bepaalde werken door polders. Als gevolg daarvan worden de art.81, 82, 83 en 84 in de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders opgeheven³ (art.3).

In art.4, 5, 6 en 7 van het ontwerpdecreet wordt de Wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen volgens hetzelfde principe aangepast. Particulieren, (...), polders, wateringen en openbare instellingen mogen slechts buitengewone werken van verbetering (art.12) of van wijziging (art.14) aan onbevaarbare waterlopen uitvoeren nadat zij daartoe machtiging hebben verkregen. De machtiging wordt geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning door toe te voegen dat een gunstig advies van de waterloopbeheerder in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging (art.4, 5 en 7). Indien die regel van toepassing is, gelden uiteraard de procedures van de wetgeving ruimtelijke ordening inzake het openbaar onderzoek en de beroepsmogelijkheden (art.6).

De Minaraad staat achter het idee van administratieve vereenvoudiging en optimalisering van het openbaar onderzoek bij investeringsprojecten. Toch heeft de Raad bij het voorliggende ontwerpdecreet enkele opmerkingen en vragen over de feitelijke vereenvoudiging, de helderheid en doorzichtigheid van de voorgestelde procedure en over de bijdrage van het voorstel tot een integrale visie op het waterbeleid. Daarover moet zijns inziens uitklaring verschaft worden of een passende oplossing moet voorgesteld worden, vooraleer dit decreet definitief goedgekeurd wordt:

- Het instrument van de machtiging blijft nodig voor werken waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning moet aangevraagd worden en voor het geval er wel een stedenbouwkundige vergunning moet aangevraagd worden maar het advies negatief was.
- Het instrument van de machtiging kan specifieke voorwaarden opleggen inzake beheer, ze is tijdelijk en intrekbaar. Het is niet duidelijk of de stedenbouwkundige vergunning geschikt is om dergelijke beheersvoorwaarden op te leggen, en er is grote twijfel of de tijdelijkheid en de intrekbaarheid van de toelating nog mogelijk is in het kader van een stedenbouwkundige vergunning.
- Het aantal machtigingsverleners neemt onder de voorgestelde regeling fors toe wat ten koste gaat van de integrale visie en beheer van de waterloop. Anderzijds zit er logica in het feit dat de machtiging voor werken aan een infrastructuur verleend wordt door de beheerder van de infrastructuur. Ongetwijfeld zal het voorliggende decreetsvoorstel ook een impact hebben op de opname van de werken in de Atlas onbevaarbare waterlopen en de Vlaamse Hydrografische Atlas, tot dusver een unieke opdracht voor de provincie (Deputatie).
- Ingeval van een negatief advies in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag zal in vele gevallen over de machtiging, die daarna opnieuw moet worden aangevraagd, beslist worden door een andere instantie.

³ Behoudens de verwijzing naar de "polders" is de formulering van de opheffen art.81, 82, 83 en 84 op details na identiek met de citaten in de voorgaande voetnoot aangaande wateringen.

- Het is niet duidelijk hoe de machtigingen verleend worden voor werken aan niet-geklasseerde waterlopen.
- Door de opheffing van art.83 in de wet betreffende de polders en de wet betreffende de wateringen wordt ook de mogelijkheid geschrapt om na melding werken uit te voeren die niet zonder gevaar of schade kunnen uitgesteld worden.
- De nodige technische deskundigheid is vaak niet voorhanden bij kleine besturen (polders, wateringen en ook een aantal kleinere gemeenten) om te oordelen over complexere dossiers van machtigingen die behandeld moeten worden (bv. het berekenen van afvoer, overstorten, modelleringstudies enz. bij rioleringsdossiers).

2. Het energiebeleid

Het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen (het Rooilijnendecreet) is een van de laatste decreten die in de loop van de vorige legislatuur door het Vlaams Parlement zijn goedgekeurd. Het decreet moderniseert de procedures voor de vaststelling en de realisatie van de rooilijnen. Via een uitzonderingsregeling laat dit decreet toe om bepaalde woningen energiezuiniger te maken door het aanbrengen van gevelisolatie. De rooilijn of de bouwlijn mag daarbij met ten hoogste veertien centimeter worden overschreden.

De oorspronkelijke bedoeling was het plaatsen van buitengevelisolatie steeds toe te staan, indien ze niet strijdig is met stedenbouwkundige voorschriften inzake gevelmaterialen of beschermde dorpsgezichten.

In de praktijk wordt het decreet absoluut niet op deze wijze toegepast. Veel bouwaanvragen voor de aanbrenging van buitengevelisolatie stuiten op een weigering.

Het Rooilijnendecreet (art.16) beperkte dit immers, ongewild, tot nog niet gerealiseerde rooilijnen. Dat betekent echter dat de uitzondering voor gevelisolatie niet kan worden toegepast op situaties waarbij de gevel samenvalt met de gerealiseerde of nooit in een plan aangeduide rooilijn. Daar zou men door het aanbrengen van een aantal centimeter gevelisolatie immers een deel van de openbare weg (meestal een voetpad) innemen. Dat doet afbreuk aan de oorspronkelijke bedoeling van deze uitzondering, waarbij men vooral de situatie van oude rijhuizen langs gewest- en gemeentewegen in gedachten had, waar de rooilijn vaak samenvalt met de gevel'.

In de nieuwe versie van artikel 16 van het decreet wordt dat opgelost door ook gevelisolatie in die situaties toe te staan.

De Raad vindt deze rechtzetting dus een goede zaak.

Marc Van den Bosch
Voorzitter Minaraad

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken, de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen

Art. 2. In de wet van 5 juli 1956 betreffende de wateringen worden de volgende artikelen opgeheven:

1° artikel 81 en 82;

2° artikel 83, gewijzigd bij de wet van 3 juni 1957;

3° artikel 84.

Art. 3. In artikel 85 van dezelfde wet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Het besluit tot gunning van de opdracht wordt onderworpen aan de goedkeuring van de provinciegouverneur.”.

Art. 4. Artikel 88 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 3 juni 1957, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 3. Wijziging van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders

Art. 5. Artikel 81, 82, 83 en 84 van de wet van 3 juni 1957 betreffende de polders worden opgeheven.

Art. 6. In artikel 85 van dezelfde wet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Het besluit tot gunning van de opdracht wordt onderworpen aan de goedkeuring van de provinciegouverneur.”.

Art. 7. Artikel 88 van dezelfde wet, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijziging van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen

Art. 8. Aan artikel 12 van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1970, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een gunstig advies uitgebracht door de in het eerste lid bedoelde instantie in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.”.

Art. 9. Aan artikel 14, §1, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 22 juli 1970, wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een gunstig advies uitgebracht door de in het eerste lid bedoelde instantie in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.”.

Art. 10. Aan artikel 19 van dezelfde wet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als de machtiging, vermeld in artikel 12 en 14, wordt geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning, dan is het onderzoek de commodo en incommodo, vermeld in het eerste lid, niet vereist en vervallen de verhaalmogelijkheden, vermeld in het tweede en derde lid.”.

Art. 11. Aan artikel 23, §1, van dezelfde wet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een gunstig advies van de deputatie, uitgebracht in het kader van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, geldt als machtiging.”.

Hoofdstuk 5. Wijziging van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen

Art. 12. In het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen wordt een artikel 2/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2/1. Het rooilijnplan kan een achteruitbouwstrook vastleggen.

De Vlaamse Regering kan inzake gewestwegen nadere regels over de achteruitbouwstrook vastleggen, onder meer voor de gevallen waarin het rooilijnplan geen achteruitbouwstrook vastlegt of er geen rooilijnplan bestaat.”.

Art. 13. In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de woorden “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” vervangen door de woorden “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening”.

Art. 14. In het opschrift van hoofdstuk III van hetzelfde decreet worden de woorden “en verval” opgeheven.

Art. 15. In artikel 11, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt het woord “urgente” vervangen door het woord “hoogdringende”.

Art. 16. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” vervangen door de woorden “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening” en het woord “rooilijn” telkens door de woorden “nog niet gerealiseerde rooilijn”;

2° in het eerste lid wordt punt 3° vervangen als volgt:

“3° het aanbrengen van gevelisolatie, met een overschrijding van ten hoogste veertien centimeter. Indien een nog niet gerealiseerde rooilijn wordt overschreden, dan zal deze bij de latere onteigening aan de gevelisolatie worden aangepast.”;

3° het tweede, derde en vierde lid worden vervangen door wat volgt:

“In afwijking van het eerste lid mag een stedenbouwkundige vergunning worden verleend:

1° die afwijkt van de rooilijn als uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de rooilijn niet binnen vijf jaar na de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zal worden gerealiseerd. Als er na het verstrijken van die termijn wordt onteigend, wordt bij het bepalen van de vergoeding geen rekening gehouden met de waardevermeerdering die uit de vergunde handelingen voortvloeit;

2° die afwijkt van de achteruitbouwstrook als de wegbeheerder een gunstig advies heeft gegeven.

Werken en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, mogen onder dezelfde voorwaarden als bepaald in het eerste en tweede lid worden uitgevoerd na machtiging van de wegbeheerder.

Indien het aanbrengen van gevelisolatie, bedoeld in het eerste lid, 3°, de overschrijding betreft van een rooilijn gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen, dan kan, na gunstig advies van de wegbeheerder, gevelisolatie ook tot 14 centimeter toegestaan worden. In dat geval is, in afwijking van artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, geen vergunning vereist voor het privaat gebruik van het openbaar domein.”.

Art. 17. In artikel 17, §1, van hetzelfde decreet wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 18. In artikel 21 van hetzelfde decreet worden de woorden “het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening” vervangen door de woorden “de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening”.

Brussel, 23 december 2011.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS